



Ecz. Yılmaz Umar

YABANCILAŞMA-2

Bu yazıya ulaşıncaya kadar geçen zaman içerisinde sanırım, yabancılaşmadık! Ne de olsa "Digital Çağ" yaşıyoruz.

Sizlerle tanıştığımız ilk yazıdaki başlığın devamı olan ve okumaya başladığınız bu yazımın, gerçek başlığı belki de "Gözlemler, Analizler ve Çözümler" olmalıydı.

Gelecek Yazıda sorunlara birlikte çözüm aramaya çalışacağımızı söylemiştik. Öyle de yapalım. Ancak, daha önce sizlere, Anadolu'nun bağrında doğup yaşamış, üretmiş, eti kemiği sonsuzluğa ulaşmış Ozan'ımız Karacaoğlan'dan birkaç mısra aktarmak isterim.

Meclise varışın kamili dinle
El iki söylerse sen birin söyle
Elinden geldikçe iyilik eyle
Sakın ol başlara kakıcı olma.

Çok düşünüp, iyice tarttıktan sonra az konuşalım, paylaşalım, bu benim fikrimdi deyip de kırıcı olmayalım.

Söylerimize sahip çıkıp, bu günümüzün daha az zararlı, yarınlarımızın ise, geride kalan emeklerimizin yüzü suyu hürmetine aydınlık olması gerektiğinde hem fikir olup yola çıkalım.

Temeldeki sorunumuz (ülkemizdeki tüm çalışanlarımızın sorunu demek daha doğru olacak) örgütlenmedeki başarısızlığımızdır. Tarih boyunca toplumlara egemen olmuş güçlerin sorunu da; insanların biraya gelip kendilerine karşı güç oluşturmalarıydı. Doğru örgütlenmeyi başaranlar çoğunlukla hedeflerine ulaşmışlardır.

1970 sonlarından 1990 lı yılların başlarına kadar Çağdaş Eczacılık Hareketi, hedeflerini doğru saptayıp başarılı sonuçlara ulaşmıştı. Başarıların en önemlisi "Ecza Koop" örgütlenmeleridir. Ancak bu gelişme eczacı odalarındaki kadroların, kooperatiflerin olmazsa olmaz "mutlak başarı" ilkesi nedeniyle, kooperatiflere daha çok zaman ve emek ayırması sonucunu beraberinde getirmiştir. Bu yönelim, meslek politikaları üretme ve devamlılığını sağlama misyonu olan "Eczacı Odaları" nda yönetici kadro sıkıntısı yaratmış, kişisel talep ve gayretleri doğrultusunda, insanların iyi niyet ve fedakarlık ölçütlerinde, Oda yönetimleri oluşmuştur. Kendi deneyimlerini yaratmaya çalışan bu yeni kuşak yöneticilerimiz, hızla akan zamanın, yaratılmaya çalışılan "yeni dünya düzeni"nin aniden bastırması nedeniyle hazırlıksız yakalanmış, zamanın çok çok gerisinde kalan yönetim modelleri(ister istemez) oluşturmuşlardır. Bunlar, zamanı yaşamış bir kişi olarak gözlerimde halen yaşayan karelerdir. Tesbitlerdir. Okumakta olduğunuz yazıyı kaleme aldığım da ülkemizdeki eczacı odalarının sayısı elli rakamını aşmış durumdaydı. Ülkemizin önemli sayıdaki bölgesinde eczacı kooperatifi mi vardı? Elbette hayır. Peki neden kooperatif-eczacı odası ilişkisi kurmaktayız? Kimseye haksızlık yapmak düşüncesine sahip değiliz. Genellikle Çağdaş Hareketin örgütlendiği illerde "Ecza Koop" örgütlenmelerine rastlıyoruz.

Eczacılık yasalarında, mesleki örgütlenmenin yasal sınırları çizilmiştir. Peki, nerede başarısız durumuna düştük. Mesleğimizin geleceğe yönlendirilemeyen işlevi bizleri bundan alıyordu. Meslek örgütlerimizin yöneticileri, 90 lı yılların ikinci

yarısından itibaren gelecekle ilgili tutarlı hedefler (ülke gerçekleri içerisindeki eczacılık gibi) koyamadılar. Mesleğin ve eczacının bugünkü beklenti ve taleplerini göremedikleri için plan ve projeler üretemeyip tabanı yönlendiremediler. Adeta, yönetim mazbatasını aldıktan sonra kendileri yönetildiler (siyasi-ekonomik çalkantıların yansımaları, günlük zorunlu bitirilmesi gereken işler tarafından gibi). Tabii ki bu değişimin adını; yönetim erkinin dışında değerlendirmek zorunda kalıp "kaosa hoş geldin" festivalleri demek daha doğru olur. Ancak "kaosun düğünü" Ülkemiz'de henüz yapılmış değil.

Serbest eczane hakimiyeti olan (başka da pek seçeneğin bulunmadığı) mesleğimizde aktif ve dinamik üyelik özelliği gelişemedi. Dinamiği yitip taleplerin meslek örgütlerimize ulaştığı bir 15 yılı geride bıraktık. Yerini küreselleşme ve onun getirdikleri (getirecekleri) aldı.

Meslek gelir kayıplarının bir ölçüde giderilmesi için "dermo kozmotik" başta olmak üzere paldır küldür eczanelerimizdeki ilacı itip kendine oldukça önemli yer açan standlar çözüm diye getirildi.

Eczaneler kendi meslek çizgilerinin içerisinde yeralan bu ticari görüntüye alıştı. Ne alışmak, ne alışmak; raflarımız, vitrinlerimiz küresel sermayenin asıl bizden çaldığını gizlemek için bir bakıma işgal edildi. Sonra, "büyük devrim(!)" gerçekleşti. SSK eczaneleri kapatıldı? Bundan asıl amaç, hastanelerin işlevinin değiştirilip kolay satılabilmesini sağlamaktı. Ülkesini ve ulusunu sevdiğini yılmadan, açıkça dile getiren kısmi de olsa toplumsal direnmelerin söylemleri, eczacılık tabanından örgütlü bir karşı duruşu zamanında seslendiremedi. Ciro hastalığına kapıldık. Geometrik hızla masraflarımız arttı. Kurumların geri ödemelerindeki zikzak ve zıplamalarına değinmeden geçelim. Çünkü bu, gerçek sebeplerden sadece birisidir. Elimizdeki sermayenin, ilaç fiyatlarındaki düşüşe bağlı olarak erimesi, yüksek fiyatlarla borçlanıp yeni fiyat düzendenin bu vadeli borçların ödenilmeye çalışılması, ilaç vade ortalamasının çok öne (üstümüze gelip bizleri ezmesi tanımı daha doğru olacak) çıkması, kredi imkanlarına(!) yönelmeyi getirmiştir. Yüksek faiz ödenen iç ve dış borçların finansman kaynağı olduk. Mesleğimizin, gözümüzün önünde yavaş yavaş hızlanarak yok olmaya devamının henüz seyircisi olmaya devam ediyoruz.

Çözüm dedik, görünümde çözümsüzlük sunduk gibi size!

Asla ve asla mantığı inkar edip, alay etme çemberinin işkenesine sokmak değildir niyetimiz.

Kitlesel ortak paydalarımızı bulmaya çalışıyoruz. Bireysellikten öte, paylaşmaktır amaçımız. Hala bireysel çıkış noktaları arayan meslektaşlarımız çok. Unutulmamalıdır ki, bireysellikten sulara gömülenlere atılacak halat bulunmayacaktır. Birileri gömülürken benzerleri belki sevinecekler. Ancak sıra onlara da gelecek. Elele tutuşanlar, aktif örgütlenme bilincine sahip olanlardır. Sözlerimiz sahip olanlardır. Birbirleriyle sorunları ve çözümleri paylaşan erdemlerini kaybetmeyip geliştirenlerdir, sözlerimiz.

Değerli meslektaşlarımız, fark ettiğiniz gibi; çözümler ifade etmeğe çalıştığımız tüm cümlelerde yer alıyor.

Saygı ve sevgilerimle...